

какви свѣденія за неприятеля, и не бѣ срѣщаль никого отъ къмъ Влашко село и Чипоровци за да узнае да ли сж чисти тѣзи села отъ турцитѣ, за това и не пускаше момчетата да отидѣтъ въ селото за да не испаднатъ въ турски рѣцѣ случайно, и съ това да издадѣтъ присѣтствието на четата въ тѣзи околностъ.

На 9-й Юлий хубаво лѣтно слънце съживи окочанепитѣ членове на хѣшладитѣ. Още въ тъмни зори дѣдо Желю съ двама стари хайдутѣ се спузна въ селото по рекогносцировка. На скоро той се върна при четата съ нѣколко души селени, които на едно магаренце донесоха едно дълго буренце съ ракия. Оживителната бѣла рада бѣше въ единъ мигъ унищожена отъ хѣшладитѣ. Слѣдъ като поговори съ селянитѣ, войводата испрати двама отъ тѣхъ въ с. Чипоровци съ заповѣдь до кмета да приготви яденіе за четата.

Около 8 часа заранѣта четата бѣше вече въ планинското село Чипоровци. Тука вече нѣмаше въ населението онази необичъ къмъ насъ както въ шопскитѣ села. Напротивъ, тукъ ни приеха съ голѣмъ ентузиазмъ. Цѣлото мъжко население ни пресрѣщна край село съ гайди и бѣклици като свадбари. Женитѣ и момитѣ се надпреварваха да ни даватъ цвѣта, съ които кичехме пушкитѣ и тесацитѣ си. Бабичкитѣ съ сомунѣ и пити въ рѣцѣ чакаха на пѣтнитѣ врата, и като минувахме край тѣхъ любезно ни подканяха: „земете си, синко, земете си хлѣбець, че сте изгладнѣли“. Старцитѣ плачеха отъ радостъ, че доживѣли да видятъ бѣлгарска войска и бѣлгарски прѣпорець. Дѣцата весело и довѣрчиво се въвираха мѣжду насъ и ни пипаха пушкитѣ и тесацитѣ.

Около войводата бѣхъ се натрупали сума селени да глѣдатъ живописното му юнашко облѣкло и да се поразговарятъ съ него. Той ги подканяше да го послѣдватъ, и тѣ всичкитѣ безъ исключение се показаха готови и даже въсхитени отъ предложението му. Едно само бѣше жалното, че малко пушки носехме съ насъ. Петдѣсеттѣ пушки въ единъ часъ вжтрѣ се раздадоха на по младитѣ, които се присѣдиниха къмъ четата. Нѣкои пѣкъ се присѣдиниха къмъ насъ